

MOMENTA L'ORÉAL MEMORABILIA

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 06

In via quae Messanam cum Catina coniungit, statuit ut ego currum agerem, et mihi primam lectionem dedit de ea re quam prae ceteris omnibus scire debebam: quomodo me emptori praeberem.

Vestitus eram ut homo elegantiae nimis studiosus, unguentum Gallicum muliebrem gerens, et vere sperabam eum me non in aliqua via circumiectu relictum esse ut me ipsum venderem — primum omnium «GILLETTE GIGOLO IN SICILIA», nec ulli rem narrare valentem. Experientia vere singularis fuisset, sed erat tantum vilis quaedam et ironica sollicitudo per caput meum currens, quam mihi soli servare malui.

Giorgio dixit se me commendatum esse ut dominum Fregam, qui se pro societate comitaretur, et emptorem rogatum ut me quacumque vellet quaestione peteret, ut me diligenter observaret, quia aliquando celeberrus essem — non pravis de causis, sed tantum propter facultatem meam, de qua certus erat. Sic emptorem gravem sibi videri faceret, dignum quem viserent, et videremus qualem responsionem acciperemus. Responde ut vis, dixit.

Stultus non erat — probationem emptoris facilem reddiderat, sed curiosus erat ut oppidi garrula et ipse videre volebat quid facerem, quid accideret. Et verum est neutrum nostrum re vera scivisse.

Primus emptor in indice: sedes distributionis RINASCENTE Catinae. Fortuna mihi contigerat ut, per quinque dies institutionis apud Gillette, horrea eorum sine constituto adirem, et aliquid

intellexeram: sola vis nominis Gillette efficiebat ut sine praenuntiatione reciperemur — inter arrogantiam et necessitatem.

Amanuensis nobis obviam venit et nos in conclave expectationis duxit, et paulo post emptrix exiit ut nos conveniret — mulier procera, elegans, pulchra, bene composita et unguentata, quae nos ambos statim salutavit et rogavit num cafaeum vellemus.

Giorgio ei gratias egit et annuit, ego negavi, et ille iam se parabat ut emptrici rogaturae quis essem et quod munus haberem responderet.

Antequam verbum proferre posset, eum praeveni: tiro venditionum sum, dixi, sed quaeso ne me pro tirone magi habeas.

Illa in risum effusa est et dixit: quam pulcher hic dies fit — paulo tristior veni, et nunc omnia mutata sunt.

Giorgio secum habebat perspicilla ad legendum, calamum gravis speciei quem semper in sinu tunicae servabat, et libellum ordinatorium coriaceum formae A5 cum clausura dentata, ubi formulas mandatorum servabat.

Nulla pera, nullum computatrum, et telephorum eius omnino exstinctum.

Mandatum consumptoris componere coeperunt — sic id appellabant — et identidem audiebam eos de spatio «PICKING» loqui, et intellegere conabar quid re vera significaret.

Nulla eo die vera venditio fuit — in magnis tabernarum catenis omnia ex certo pretiorum indice annuo procedebant, cum promotionibus localibus per libellos volantes a sede principali administratis.

Totus conventus viginti minuta duravit, et antequam discederemus mulier rogavit: domine Priolo, nonne me hodie ad prandium invitabis, ut tironem tuum magi paulo melius cognoscamus — eum qui nullum aliud verbum dixit?

Certe, inquit — conveniamus in Ognina, in caupona Selen, hora 13.30, et mihi gratissimum erit te nomine societatis meae excipere.

Interea in aream tabernae descendimus, ad myropolii partem, ut mulierem conveniremus quae mandato fucorum COROLLE praeerat, et cum ille librum mandatorum aperuit, obstupui duodecim paginas indicis videns — plus quam 1.500 merces singulas.

Cum sententiam «BECAUSE I'M WORTH IT» emisissent, non tantum dictum audax erat — tota in eo philosophia inest quae etiam hodie id perenne facit: mulier.

Ferdinando